

som en Arm. Hvis han er allerheldigst, rammer han Fuglen med Pilen. Hvis han er mindre heldig, men dog rammer Fuglen, kommer den ind her imellem, og saa fanger han den. — Her er Fangstredskaber for Hvaler og Sælhunde, Harpunen og Snoren, som sidder i Harpunen. Harpunen slynges ud med Kastetræet, idet Tovet følger med. Og her er Blæren, som er i den anden Ende af Tovet, og som skal svømme paa Vandet for at vise, hvor Byttet bevæger sig, efter at det er blevet ramt. Her er Tasken til Bøssen med Bøssen liggende i, en smukt forarbejdet lille Ting. Saadanne nydelige og fine Ting lave Grønlænderne. Vilde det nu være for meget, om vi etablerede en Smule Udsalg for det her i Byen. Det behøvede jo ikke alene at have et dansk Marked; det kunde have et Marked over hele Verden.

Saa er her et lille Smykke udskaaet af et eneste Benstykke, rimeligvis med kun en tarvelig Kniv, en Ting, som maa have kostet et umaadeligt Arbejde og den største Taalmodighed, og som er udført med en Omhu og Akkuratesse, som er beundringsværdig. Alt dette kunne Grønlænderne lave, men de kunne ikke faa noget ud af det. Monopolhandelen kender slet ikke til denne Vare; aldeles intet af dette hjembringes for Handelens Regning. — Her er andre Genstande. Grønlænderinderne plukke Straa og flette saadanne Genstande som her: Lampebakker, smaa Æsker, smaa Kurve til at have Knapper i osv. Det er ganske overordentlig solidt og stærkt og godt gjort. Der er intet som helst i Vejen for, at saadanne Ting kunde sælges her nede. Hvis blot nogen Handel, ud af hvilken Grønlænderne fik hele Udbyttet, kunde etableres med saadanne Husflids-genstande, kunde det blive Grønlænderne en meget betydelig Indtægt efter deres tarvelige økonomiske Kaar.

Jeg skal blot i Forbindelse hermed sige, at man har f. Eks. aldrig gjort en saadan ganske simpel Ting som at lære Grønlænderne at garve Skin rigtigt. Deres Skindgarvning foregaar i Urinbiller, og deres Skind stinke flere Aar derefter. Man har aldrig gjort sig den Smule Uøjelighed, som det var at lære dem virkelig at garve Skind. Man har aldrig nogen Sinde bragt Garvemidler op til Grønland. Det var dog ikke saa vidtløftig en Ting at bibringe dem Kendskab til en virkelig rational Garvemetode og saa ogsaa gøre lidt for at oplære Kvinderne yderligere i Husflid. Naar de fik godt garvet Skind,

kunde de sikkert forarbejde ganske overordentlig smukke og værdifulde Ting. Vi have herhjemme Præmier for den lille Industri. Vilde det være saa ganske overordentligt, om vi paa Finansloven bevilgede et aarligt Beløb blot af nogle faa Tusinde Kroner til Belønning af de Grønlændere og Grønlænderinder, som dreve det videst i denne Husflid, og paa den Maade søgte baade at skærpe deres Interesse derfor og at opbølge deres Forhold.

Jeg skal endnu blot pege paa, at Hvalfangst drives nu slet ikke fra Grønland mere. Der kunde dog virkelig godt være Tale om at oplære Grønlænderne til den Fangst, men det synes ingen at tænke paa. Jeg skal ikke komme ind paa nærmere Talangivelser om, hvad der fra andre Steder kan erhverves ved Hvalfangst, skønt jeg har nogle, men jeg vil dog lige sige, at den islandske Hvalfangst i 1901 fra 8 Stationer med 28 Fangstbaade gav en Indtægt af 1,951,338 Kr., altsaa paa det nærmeste 2 Mill. Kr. Det var gennemsnitlig pr. Station 243,917 Kr., det vil sige, at to Hvalfangststationer med 4 Fangstbaade og et Personale paa mindre end 100 Mand producerede lige saa meget som hele Grønland. Se deraf kan man bl. a. se Værdien af det kunstigt oprettede nationale Erhverv Sælfangsten. Det er ikke mere et tidssvarende Erhverv som udelukkende Erhverv for Grønlænderne.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Forhold. Der er jo andre, som kende ganske anderledes til det end jeg med det flygtige Kendskab, jeg har kunnet erhverve dertil paa anden Haand. Personlig har jeg ingen Førstehaandskendskab om alt dette. Men jeg skal slutte med blot at sige, at mit første og sidste skal det være, at vi maa og vi skulle adskille Administrationen og Handelen paa Grønland, saaledes at der kan blive etableret et virkelig lovligt, humant og selvstændigt Styre af Grønlænderne, og at det ikke kan være tilfredsstillende for vor nationale Ære, at vi holde Grønlænderne nede paa den vilde Jægers Standpunkt i økonomisk Henseende, saaledes at han skal leve i en Nød og Fattigdom, som er dobbelt grel for ham, fordi han i kulturel Henseende slet ikke mere er nogen vild Jæger, men at vi tværtimod gennem Udviklingen af de nationale selvstyrende Institutioner skulle søge at opdrage Grønlænderne til Selvstændighed og højere Kultur, saaledes at den Tid kan komme, hvor Grønlænderne ere et selvstændigt og fuldt ud selvstyrende